

О стара славная времена
Оставихте паша племена!

От' горж на горж с' знацы
Вѣсти в' Прѣславъ давали
Българи стари юнацы
Тилеграфъ таков' имали.

О стара славная времена
Оставихте наша племена!

То ся ясно показува
Отъ укрѣжняыя планины

Върхи коихъ увѣнчава
Стара неправа с' твърдины.

О стара славная времена
Оставихте наша племена!

До Прѣславъ на посокы
Вся планины съхранили
По върхи свой высокы
Разсицы стары крѣпостны.

О стара славная времена
Оставихте наша племена!

Ахъ ты време люто и всесъкрушительно
Колко 'си на свѣтовная дѣла вѣдительно!
Без' число животна с' твой сѣрпъ жьнишь!
В' забвѣніе вѣчно зданія имъ хвърляшь
Дръжавна царства с' немилость 'си разорало
Законы, книжницъ в'невѣжество отдало,
Свободѣ българскѣ удари с' сынъ рѣкъ,
Словесность нихнѣ погуби с' ярость горекъ.
Нъ писмено художество твой сѣпърникъ
От' бога нами явилъ сѣ е застѣжникъ!
Възбуди ся родъ българскы от' дълбокы сынъ!
Възвѣтъ старѣ твоѣ славѣ с' гласъ трѣбенъ!
Начало словесности на вси славянски народи
Между вами испърво с' християнство ся породи:
Литература у васъ е за много цвѣтѣла.
Благо-уханіе своероднимъ развѣтъла.
Поезія ж' от' природѣ вдыхаѣтъ в' народѣхъ:
В' началѣ богъ проводи ѣкъ смъртнимъ из' небесѣхъ:
Стихотворство с' художество подава и тяжесть,
Украшеніе прибавя и пріятнѣ сладость:
Гуслана старого твоего бога ты призови
В' Джбравы цвѣтокиитны с' драгостѣ го въведи!
Стрѣличкаго Торка той ще скоро да въздвиги
Внезапу же Мѣдрица тамо ще да ся приближи:
Твоѣ многолѣтнѣ пекнѣ тѣй щ' истѣпѣтъ!
Старо твое име и чѣсть тѣй ще възживѣтъ!
Урокъ о предидѣщихъ благоразумно отбери
В' бѣдошность благополучнѣ пѣтъ си отвори!
